

**Kapitán
Bartoš
Zasahuje**

3

Hana Militká

Hana *Milítková*

Přicházím s deštěm

Román věnuji mému drahému manželovi Pavlu Červinkovi

Touha

Toužíme po lásce.

Po majetku.

Po jídle.

Snažíme se získat objekt naší touhy.

Jsme schopni pro to udělat mnoho.

Toužíme po vzruchu světa.

Touha nás pohání celý život.

Jen občas jí můžeme dát průchod.

Většinou ji dovedně skrýváme pod povrchem.

Tváříme se, že vůbec netoužíme.

Někdy nás však zasáhne zcela nemilosrdně.

Nevíme, co dělat.

Nejsme to my. Nepoznáváme se.

Pokud svou touhu uskutečníme,

získáme objekt našeho snažení.

Uspokojí nás to? Na jak dlouho?

Není sama touha tím, co nás vzrušuje?

Tím, co nás pohání?

Co nás naplňuje?

Uskutečni svůj sen a tím okamžikem sen zanikne.

Je nutné mít další, nový, neotřelý.

Velmi rádi sníme, rádi toužíme. Bojíme se touhy?

Co si pak počneme, když se vše uskuteční?

Chceme klid, už všeho bylo dost?!

Jsme bohatí.

Naše vzpomínky nám nikdo nevezme.

Sedí ve svém sportovním vozu Mercedes.

Sluníčko svítí. Je pěkný jarní den. Musí do zaměstnání.

Pozoruje dívky v minisukních.

Právě přechází dívka, jejíž míry jsou hodny soutěže Miss. Jeho srdce bojovníka, lovce i dobyvatele jásá. Představuje si hned, jak ji zve na hotelový pokoj. Dívka kráčí vyzývavě. Pevně ji chytí kolem pasu. Drtí její rty vášnivým polibkem. Pak začne rozepínat knoflíčky na její halence.

Ze zadu zazněla rána.

Rázem přestal snít. Uvědomil si, že nějaký blbec do něho vrazil. Vyskočil našťvaně z auta.

V autě za ním sedí vetchá stařenka: „Promiňte, prosím, nevšimla jsem si, že stojíte. Všichni totiž na zelenou jeli.“ Byla očividně vystrašená.

„Samozřejmě, to tak bývá,“ odpověděl vztekle. Šel si prohlédnout škodu. Na svém autě nic nezjistil. Snad jen nenápadnou šmouhu na nárazníku. Ona však měla rozbité světlo.

„Prosím, jestli nemáte poškozené auto, byla bych radši, kdybychom nemuseli nic sepisovat. Dám vám tisíc korun. Nemám povinné ručení. Syn mi zakazuje jezdit. Pokud mu řeknou, že jsem řídila, budu mít nepříjemnosti. Zase mě bude zamykat doma,“ řekla zoufale.

„To snad ne. Nenechte si takové zacházení líbit. Člověk občas něco vyvede, ale musíte si uchovat svou samostatnost.“

„Víte, on mě nechal zbavit svéprávnosti. Je mým poručníkem. Nezmůžu proti němu nic.“

„Dám vám svou vizitku, jsem právník. Kdybyste potřebovala moje služby, zavolejte mi. Stačí, když mi připomenete, že jste do mne

vrazila. Rád se ujmu vašeho případu. Nic si z dnešní příhody nedě-
lejte. Peníze od vás nechci. Přeji hezký den.“

Pospíchal do práce.

Zahradník

„Mami, mami,“ vběhl sedmiletý Pavlík do kuchyně, „zastavila u nás dodávka, Volkswagen, model roku. Je tři roky starý, nádherný fáro! Takový bych potřeboval. Vozil bych ti v něm kytičky a nákupy. Až budu velký, takové auto si koupím. Budeme spolu jezdit na výlety.“

Jasmína chytla synka do náruče: „Ty moje zlatíčko, už se těším, až spolu někam pojedeme. Teď si utíkej umýt ruce. Oběd je hotový. Hádej, co máme dobrého?“

„Voní to krásně, asi jako pečené kuře,“ volal Pavlík z koupelny.

„Máš výborný čich. K tomu máme brambory a okurkový salát. Kdepak jsi nechal brášku a sestřičku?“

„Už jdou. Oni chodí děsně pomalu,“ hlásil Pavlík. Hrnul se ke stolu.

Osmiletý Petřík a šestiletá Jasmínka zamířili do koupelny. Rychle si umyli ruce, aby zasedli ke stolu. Právě včas, maminka už nalévala voňavou polévku.

Z rodinné idylky je vytrhl domovní zvonek. Šla otevřít. Venku stál mladík asi kolem pětadvaceti let. Na první pohled sympaták.

„Dobrý den, co si přejete?“

„Dobrý den, dovolu, abych se představil. Jmenuji se Igor Mladý. Váš manžel mě najal, abych se postaral o vaši zahradu. Určitě o mně víte. Dohoda s vaším manželem říká, že k vám budu docházet denně, dokud zahrada neprokoukne. Chtěl, abych dal celé zahradě určitý charakter, určitý styl. Prý se mám o tom dohodnout s vámi, určitě máte představu, jakou zahradu chcete mít.“

„Pojďte dál. Dáte si s námi oběd?“

„Děkuji, ale už jsem jedl. Hlavně vám chci ukázat fotografie, jaké typy zahrad umíme upravit. Třeba vás budou inspirovat, pokud nemáte vlastní přesnou představu.“

Rozložil po stole spoustu fotek nádherných zahrad. Děti sledovaly pozorně hosta. Dívaly se na obrázky. Jasmína si je prohlížela se zájmem, potom si pozorně prohlédla zahradníka.

„Tohle všechno jste upravovali?“ zeptala se paní domu. „Jsou nádherné, některé jsou mi dokonce povědomé. Abych řekla pravdu, ještě o zahradě nepřemýšlím. Teď hned vám k tomu nic neřeknu. Snad budete moct začít s nějakými neutrálními pracemi. Musím se nad vším zamyslet.“

„Samozřejmě na každé zahradě je vždycky práce dost. Jen je škoda upravovat keře nebo stromy, které by pak přišly pryč. Nevdí, budeme postupovat pomaleji, nebudu vás déle zdržovat.“

„Můžete mi tady fotky nechat? Ráda bych si je znovu důkladně prohlédla.“

„Určitě ano, máme víc kopií.“

„Ještě jste mi neřekl, jak se vaše firma jmenuje.“

„Jasminum nudiflorum s.r.o. Musím vás však rovnou upozornit, že nemáme nic společného ani s nudou, ani s nudismem. Jedná se o Jasmín nahokvětý, ale to jistě víte. Tato odrůda kvete časně zjara malými prostými žlutými kvítky, v době, kdy po listech ještě není ani vidu. Proto název nahokvětý. Podívat se můžete na naše webové stránky. Je pravda, že nám pár lidí poslalo nelichotivé maily. Očekávali nějaké porno stránky a byli zklamáni, že se jedná o zahradnickou firmu. Řekla byste mi, kde se můžu převléknout, když u vás budu pracovat?“

„Pokud vám nebude vadit malý prostor, můžete mít k dispozici zahradní domeček. Není na bydlení, ale máme tam zahradnickou techniku. Na zimu tam ukládáme lavičky.“

„Pojďte za mnou. Při odchodu mi řekněte, zamknu za vámi. Klíč pro vás nechám udělat zítra. Nyní mě omluvte, musím dát dětem zbytek oběda.“ Vrátila se do domu. Dala svým dětem druhý chod. Všechny se těšily na kuřátko. Pochutnávaly si na masíčku. Bavilo je okousávat kosti.

Fotky přilákaly její pozornost. „Kde já už tyhle zahrady viděla?“ Když se dosyta najedly, sklidila se stolu. Každé dítě vyzpovídala, jak se jim dařilo ve škole. Co se probíralo, jestli uměly, jaké mají domácí úkoly. Největší péči věnovala nejmladší dceři Jasmínce. Chodila do první třídy. Bylo nutné, aby jí pomohla vypěstovat návyky učení. Po školní přípravě pustila své ratolesti na zahradu. Bylo jaro, docela hezky. Už začínalo hřát sluníčko.

Umyla a uklidila nádobí po obědě. Prohlížela si fotografie zahrady. Některé ji skutečně oslovily. Pod dojmem těchto fotek se šla projít. Obešla celý blok rodinných domů. Pak vstoupila na zahradu. Na chvíli si sedla na lavičku. Nechala na sebe působit celkový dojem zahrady a domu. Hlavně chtěla, aby zahrada sloužila dětem. Ještě nebyla rozhodnutá, jaký způsob úpravy by se jí líbil. Musela si dát na čas. Pak najednou přijde inspirace. Spatřila mezi keři nového zahradníka. Měl příjemný vzhled, elegantní smysluplné pohyby, pevné tělo. Bylo vidět, že ví, co dělá. Připadal jí, jako kdyby patřil do vzácného obrazu celé zahrady i s domem, který namaloval nějaký významný malíř. Uvědomila si, že ji nejvíce zaujal soulad, který cítí z celého obrazu. Z dálky za domem k ní doléhal smích, vysoké hlásky jejích dětí. Dokonalá harmonie.

Najednou se otrásla. Nebylo to chladem. Do její duše vstoupila tíseň. Nějaké neznámé hrozící nebezpečí bylo na blízku. Nedalo se

jen tak zaplašit. Svíral ji pocit strachu stále víc. Trhnutím se probudila. Jen si na chvíli zdřímla. Nic víc. Neznámý pocit nebezpečí, který ji na pár vteřin ochromil, byl pryč. Její děti se smály za domem. Měly tam pískoviště, skluzavku, dvě houpačky, tříkolku i koložku. Hrály spolu často i fotbal. Dokázaly se samy výborně zabavit.

Zahradník pracoval.

Pomaloučku se vrátila do domu. Nemyslela na nebezpečí. Cítila se zde šťastná. Jen jako kdyby ji něco hnalo do nějaké práce. Nevěděla, kde se v ní bere ten zvláštní neklid.

Zamyslela se nad novým příchozím: „Nemám ráda cizí lidi v domě. Je zvláštní, že mi ten zahradník nevadí. Možná je to tím, že pracuje venku. Nemusím se bát, kdy se tady objeví.“

Trhla sebou. Za zády uslyšela hlas: „Promiňte, nechtěl jsem vás polekat. Potřebuji se vás jen zeptat, jestli chcete, abych založil zeleninovou zahradu. Nevím, jaký máte vztah k zelenině a bylinkám. Pro někoho je velká škoda, mít zahradu a nepěstovat vlastní zeleninu. Založil bych ji na západní straně. V rohu za domem. Přitom by měla trochu slunce po celý den. Nebývá to zrovna chloubka, není příliš pohledná, ale určitě ji oceníte, až si utrhnete čerstvé voňavé rajče, které v obchodě v životě neseženete. Nechci vás přemlouvat, promiňte.“

„Nechám si poradit. Dosud jsme se zabývali hlavně zařízením domu. Už máme vše téměř hotovo. Můj manžel načasoval úpravu zahrady opravdu dobře. Rozhodně proti čerstvé zelenině nenamítám nic. Nemám však s pěstováním žádné zkušenosti. Důležité je, jak dlouho se budete moct o naši zahradu starat.“

„Přesně to nevím, ale hodně záleží na vás. Když budete s mou prací spokojeni, určitě se zdržím, dokud neupravím celou zahradu podle vás. Pak mohu docházet podle potřeby, abych pro vás zahra-

du udržoval. Děláme to takhle běžně. Taky bychom mohli založit skleník. Záleží jen na vás.“

„Dobře. Nechám si poradit. Pokud myslíte, že bude dobré vypěstovat si pár kousků vlastní zeleniny, rozhodně se nebudu bránit. Prospěch budeme mít my. Ráda využiju vaše zkušenosti. Je vidět, že své práci rozumíte,“ usmála se na něj. Dala najevo, že je tím rozhořor u konce.

Musí sebou hodit. Děti jsou stálá práce. Narodily se po roce od sebe. „Naši tři miláčci jsou jako schůdky do nebe,“ říkala, kdykoliv je viděla seřazené podle velikosti. Nejstaršímu Petrovi bylo osm let. Přišel na svět v létě, sotva dokončila studia na divadelní vědě. Prostřední Pavel přišel téměř přesně za rok. Do roka se narodila dívka. Pojmenovali ji Jasmínka. Nikdo nevěděl, kdo jméno objevil a proč tak pojmenoval babičku. Jméno keře se Jasmíně líbilo. Bude určitě něžná, jako její jméno. Možná bude i moudrá po svém tatínkovi. Jasmínka byla nádherná jako princezna. Její bratři jí dělali rytíře, hlavně při cestě do školy. Pokud se stalo, že končili vyučování stejně, vzal Petr oba sourozence za ruku. Kráčel s nimi důležitě domů, vědom si své odpovědnosti. Maminka jim ráno zamávala, nebo je v poledne vyhlížela. Škola byla kousek od jejich domu.

Jasmína připravovala dětem večeři. Sotva začala, přišel zahradník s tím, že pro dnešek končí. Šla za ním zamknout zahradní domek. Měla čas jenom se rozhlédnout. Hned viděla, že jejich zahradu vzal do ruky odborník.

Chvilinku se posadila na lavičku a nechala se unášet svou fantazií.

Představovala si, že ji čeká velké dobrodružství. Měla příliš reálný, naplánovaný život. Má milujícího manžela. Jen kdyby byl častěji doma. Mnohdy se vracel až pozdě večer.

Chtěla vstoupit do domu, ale najednou cítila, že na ni od branky někdo hledí.

Skutečně. Spatřila mladou ženu s malou holčičkou, kterou držela za ruku. Opírala se o branku, jako kdyby jí dělalo potíže stát rovně.

Jasmína váhavě přistoupila k brance: „Hledáte někoho?“

Žena neodpověděla. Byla jí sympatická.

„Máte krásnou holčičku. Mám taky dcerku, asi v jejím věku,“ řekla vlídně.

„Promiňte, to je omyl,“ řekla tiše žena. Chtěla odejít. Zavrávala. Padla k zemi. Naštěstí včas pustila holčičku, aby ji nestrhla s sebou.

Jasmína rychle otevřela branku. Pomohla ženě vstát: „ Pojd'te k nám. Musíte si odpočinout.“

Neznámá zaváhala.

Jasmína pokračovala: „Ničeho se nebojte. Pokud vám není dobře, zavolám záchranku. Musí vás vidět lékař.“ Vedla ženu i s její dcerkou do domu. Tam ji uložila na pohovku v obývacím.

Holčičku posadila ke stolu: „Jak ti říkají?“

„Nelinka,“ zašeptala.

„Nelinko, napij se džusu a ničeho se neboj. Mamince zavolám pana doktora, aby se na ni podíval. Uvidíš, že jí bude zase dobře.“ Zavolala záchranku.

Žena si držela ruku na podbříšku.

Jasmína k ní přisedla: „Nemusíte mít obavy, o dcerku se postarám. Sama mám tři děti. Nejmladší Jasmínka chodí do první třídy. Co vaše dcerka? Už taky chodí do školy?“

„Ještě ne, narodila se v říjnu. Rozhodně nemohu přijmout vaši nabídku. Děkuji vám, ale něco takového od vás nemohu chtít. Vůbec mě neznáte. Promiňte, jmenuji se Hedvika.“

„Těší mě, já i dcerka máme jméno Jasmína, po babičce. Myslím, že si můžeme tykat, jestli souhlasíte.“

„Určitě, moc mě těší.“

„Dáš mi číslo tvého manžela? Zavolám mu, protože záchranka tu bude asi do deseti minut. Prý můžeš mít akutní zánět slepého střeva.“

„Já nemám manžela. Žijeme s Nelinkou samy. Nemáme nikoho. Jestli budu nemocná, přijdu o práci. Je mi moc líto, že ti přidělávám starosti.“

„Vůbec ne. Ty bys mi určitě taky pomohla. Nelinka zůstane u nás, dokud nebudeš v pořádku. Řeknu dětem, že je tvá dcerka jejich sestřenice a ty jsi jejich teta. Vidím na tobě, že máš velké bolesti. Snad už brzy přijedou.“

Najednou do obýváku vtrhli oba chlapci: „Mami, u našich vrat je záchranka. Panečku, to je teda fáro! Takové bych potřeboval!“ obdivně řekl Pavel.

„Kluci, pojďte sem, tohle je vaše teta Hedvika. Není jí dobře, proto přijela záchranka. Malá Nelinka je vaše sestřenice.“

Kluci koukali trošku vykuleně.

„Jak se říká? Koukejte pozdravit.“

„Ahoj teto,“ nesměle pozdravili.

„Postarejte se o Nelinku. Musím jít otevřít.“ Za chvíli byla zpátky se dvěma záchranáři.

Jeden Hedviku prohlédl. Změřil tlak, teplotu, prohmatl břicho: „Vypadá to na akutní apendicitidu. Pojedeme do nemocnice na Karlák. Máte občanský průkaz a kartičku pojišťovny?“

Hedvika jim podala z kabelky doklady.

Záchranáři vše zapsali. Položili ji na nosítka.

„Hedviko, neznám tvé příjmení,“ zašeptala Jasmína.

„Čechová,“ špitla jí do ucha.

„Přijdu tě navštívit. Kdy mohu přijít?“

„Pokud půjde ještě dnes na operaci, přijďte pozítří. Zítra určitě ne, bude příliš unavená.“

Jasmína je šla vyprovodit k bráně. Kluci běželi za ní. Do obýváku přišla malá Jasmínka. Koukala na dívku, která seděla v jejich obýváku a pila džus.

„Co tady děláš? Jak se jmenuješ?“

„Nelinka.“

„To je divné jméno. Nikdy jsem takové neslyšela. Tvé jméno je dlouhé. Budu ti říkat Linka. Nevadí ti to?“

„Nevadí. Jak se jmenuješ ty?“

„Jasmínka.“

„Ty máš ještě divnější a delší jméno, než já. Můžu ti říkat Mínka?“

„Jasně. Docela pěkný. Linka a Mínka.“

„Moje maminka je moc nemocná. Přijeli pro ni. Asi u vás budu bydlet.“

„Opravdu? To je prima. Budeme si hrát. Kluci si pořád chtějí hrát jen s autíčky, letadélky a na vojáky. Konečně mám někoho na hry s panenkami. Mám moc hezké panenky. Jedna dokonce mluví. Chceš je vidět? Pojd' nahoru, ukážu ti je.“

„Kampak, slečny? Budeme večeřet. Ať máte všichni umyté ruce, mládeži. Máme lívance, určitě vám budou chutnat,“ smála se maminka.

„Máš prima mámu,“ šeptala Linka Mince. „Ta moje je taky moc hodná, ale málo se směje.“

Dívky si padly do oka. Hned z nich byly kamarádky.

Jasmína byla spokojená. Pomohla ženě, která zkolabovala u jejich vrátek. Postarat se o malou není žádný problém. Jestli máte na starost tři nebo čtyři děti, v tom už není tak velký rozdíl.

„Musí být strašné, nemít nikoho. Jen sama s dítětem. Ještě k tomu možná přijde o práci. Nevím, co bych si počala. Někdy se život s člověkem nemazlí.“ Uvědomila si, jak klidný, bezpečný život vede ona a její rodina: „Díky Liborovi, je fantastický. Dře jako blázen, aby svou rodinu zajistil. Máme zázemí klidného domova.“ Na touhu po nějakém dobrodružství už si ani nevzpomněla.

Večer, když přišel manžel, chtěla mu celou příhodu s Hedvikou vyprávět. Byl však velmi unavený. Podala mu skleničku dobrého vína. Chvilíčku si v obýváku sedli.

Manžel se trošku rozpovídal o práci: „Momentálně nevíme, kam dřív skočit. Navíc je ohlášená revize. Ne, že bychom měli nějaký nepořádek. Nic nám nehrozí. Dosud jsem byl hájený, mám malé děti, ale asi mě neminou zahraniční cesty. Rád bych se jim vyhnul. Máme důležitého klienta ve Španělsku. Jen velmi nerad bych odjížděl na víc dní a nechal vás tu samotné. Pokud mi však dají příkaz, nemohu odmítnout. Víš, jak to chodí. Mám příliš dobré místo, nechci riskovat vyhazov.“

Hleděla na něho láskyplně: „Vím, jak moc toužíš být víc s námi. Pokud však musíš jezdit ven, nic nezmůžeme. Zvládneme to. Máme dobré bydlení se zahradou. Málem bych zapomněla, dnes tu byl zahradník, kterého jsi objednal. Připadá mi šikovný.“

„Hlavně, že jsi spokojená. Zahrada potřebuje odborníka.“

„Ano. Máš pravdu. Ještě bych ti chtěla říct, že jedna paní...“

„Promiň, řekneš mi to později, jsem unavený. Půjdeme si lehnout,“ kouknul na ni šibalsky.

Dopili a šli spát. Po delší době se spolu milovali. Usnuli v objetí.

Ráno vstávali brzy. Jasmína udělala manželovi snídani. Lehnout si nešla. Bylo třeba připravit snídani pro děti, které musí jít do školy. Měly rády kakao a rohlík s máslem. Nejradši mlsaly mramorovou nebo kokosovou bábovku. Vždycky voněly vanilkou. Ještě přiměla

děti, aby si zkontrolovaly, zda mají všechno potřebné do školy. Tentokrát rozhodla, že je vyprovodí společně s Nelinkou.

Za chvíli ji nejstarší Petr poprosil: „Mami, dál už s námi nechod'. Nejsme přece malé děti.“

Rázem pochopila a musela se v duchu smát: „Samozřejmě, vím, že to zvládnete samy.“

„Jasně, že to zvládneme. Nejdeme do školy poprvé.“

Políbila všechny děti. Petr se už trošku cukal: „Ale mami,“ zahlédl totiž přicházející Lucii z jejich třídy. Přece se nenechá líbat od mámy jako nějaké mrně?

Jasmína si všimla synova pohledu na spolužačku. Usmála se: „Petříček nám nějak rychle roste,“ pomyslela si.

Děti rychle zmizely za rohem. Vrátila se s Nelinkou domů. Přinesla jí dvě panenky, aby si měla s čím hrát. Pro Jasmínu začala každodenní práce. Ustlala postele, vyluxovala, utřela prach. Pomalu začala vařit oběd. Byla ráda, že nemá pomocníci v domácnosti. Manžel sice chtěl, aby si nějakou našla, ale nejraději dělala všechno sama. Mohla by sice jít do práce, ale jak má teď začínat svou profesi, když celá léta po škole byla doma s dětmi? Vůbec nezačala ve svém oboru pracovat. Všude se budou ptát, jakou má praxi.

„Vychovávám tři děti, umím utírat zadečky, nosy plné rýmy, umím prát šatičky, vařit dobrůtky, pohladit bolístky. Chci se věnovat dětem. Nemusejí chodit ve škole na obědy. Domácí strava jim určitě prospívá. Mají hezké, bezpečné dětství,“ pomyslela si spokojeně.

Ochutnala polévku i rajskou omáčku, kterou děti milují. Nakoukla do trouby, zkusila špejlí bábovku. Knedlíky k omáčce budou za chvíli.

Oknem zahlédla zahradníka, který ryl zem, aby založil zeleninový záhon. Nelinka si moc pěkně hrála, dokonce se usmívala. Všechno bylo, jak má být.

Kamarádky

Mladá žena kyprých tvarů jménem Maruš zazvonila u kamarádky. Božka otevřela a hned poznala náladu příchozí. Zasedly ke stolu.

Maruš spustila: „Mohla bych ti vyprávět, jak jsou ti lidé, co u nich dělám, ubohý. Jenže já dokážu udržet tajemství. Co se stane u nich doma, nenosím nikdy přes práh ven. Představ si, jaké problémy mají. Ona, myslím tím madam, vůbec neví, co si obléknout na ples. Já jim tam dřů jako magor a myslíš, že někdy zaslechnu poděkování, nebo dokonce, že by mi něco dali? Kdepak! Jsem pro ně vzduch. Mám jich plný zuby.“

S velikou chutí se zakousla do bábovky a upila připravenou kávu. Sotva pár soust polkla, pokračovala v pomluvách. Božka jen mlčela.

„Nevěřila bys, jak jsou sobečtí. Nedávno mi panička řekla, že jako zmizelo kus pečeně, jestli o tom něco nevím. Aby se nezbláznila, peněz mají, že je můžou vidlema přehazovat. Bude mi vyčítat kousek krůty. Mám to zapotřebí? Asi u nich už nevydržím. Odejdu na vlastní žádost.“

Přerušila svůj monolog jenom proto, aby si ukrojila další dva kusy bábovky.

„Těch krámů, co tam mají. Na krbu je spousta sošek. Všechny jsou si podobné. Prý jim někdo jednu ukradl. Oni si je snad spočítali, nebo co? Kvůli jedné vyváděli jako pominutý. Stejně se soška mámě nelíbila. Teď abych ji vyhodila. Přece jim to neponesu zpátky. Ještě aby mě při tom chytili. Před měsícem zase vyskakovali, že měli ve váze paví péra a najednou jim dvě zmizela. Taková blbost. Sedal na

ně jenom prach. Kdo to má uklízet. Vzala jsem dvě ven, abych je vytřepala. To víš, jak mám tolik práce, kolikrát nevím, kam skočit dřív. Jdu domů a venku si všimnu, že mám ta brka s sebou. Nevadí, říkám si, příště je vrátím. Nojo, je to stejnej problém jako s tou přiblblou soškou. Udělali humbuk. Ted' to tam vrátit nemůžu. Ještě by řekli, že si je chci nechat. Víš, mám je doma ve váze, v mém bytě vypadají daleko líp. Aby se nezbláznili, asi půjdu jinam.“

Dlouze se vysmrkala.

„Božka, kdybys o něčem věděla, řekni. Máš plno známých, můžeš mě doporučit. Neboj, nejsem drahá, беру pět stovek na hodinu. To-bě stovku slevím, kdybys mě vzala. Za takové čtyři pět hodin denně udělám fůru práce. Víkendy mám volný, na tom trvám. Tak se mnou počítej.“

Znovu si ukousla půl porce bábovky a zapila kávou.

„Co ti je? Nějak jsi zbledla. Snad nejsi nemocná? To by tak ještě scházelo. Mám špatnou imunitu, hned všechno chytím. Máš vysoký tlak? Promiň, moc ráda bych si s tebou ještě povídala, ale vysoký tlak bych chytla nerada. Pá, měj se.“

Rychle dopila kávu, venku dojedla bábovku.

„To je dneska zase den. Člověka málem nepustí ke slovu. Bývala to taková příjemná holčina,“ říkala si cestou. „Pak ať se nediví, že je celá bledá a má vysoký tlak. Bůh ví, co jí vlastně je. Určitě je to na-kažlivý.“

Prší

Dva dny pršelo. Nelinka byla smutná. Stýskalo se jí po mamince. Noví přátelé na ni byli milí. Jejich tatínka zatím neviděla. Prý chodí z práce pozdě večer a ráno odchází brzy.

„Půjdeme navštívit tvou maminku,“ řekla Jasmína. „Musíme zjistit, kdy už bude zdravá.“ Nelinku posadila do auta a vyrazily.

Hedvika byla už na běžném pokoji. Vypadala unaveně, ale její mladé tělo rychle nabíralo sílu. Dcerka k ní nadšeně běžela. Objaly se.

„Nezlobí? Neobtěžuje?“

„Kdepak. Je moc hodná. Jsou výborné kamarádky s Jasmínkou. Konečně má moje dcera kamarádku. U nás je pořád veselo.“

Hedvika měla slzy v očích: „Jsem ti tak vděčná. Promiň, že vaší rodině komplikuju život. Kdybych tě znala dřív...“Hlas jí selhal.

„Vůbec ne, tohle se může stát každému. Nemám žádný problém.“

„Jsi skvělá. Myslím to trochu jinak.“

„Nechceš se trošku napít?“ Podala jí hrníček s čajem a povídaly si, jako kdyby se znaly léta. Pak pohlédla Jasmína na hodinky: „Promiň, musíme letět, protože děti za chvíli přijdou na oběd. Nelinko, rozluč se s maminkou. Neboj se, brzy ji zase přijdeme navštívit. Určitě jí bude líp.“

Dcerka začala trošku plakat, že musí maminku opustit. Jasmína ji vzala do náruče. Dala jí pusku na tvář. Hedvika jen bolestně sykla.

Jasmína si to vyložila jako pooperační slabost: „Maminka musí spát, nesmíme ji rušit. Pojd', Nelinko.“

Spěchaly domů. „Za chvilku přiběhne spousta hladových krků. My už taky potřebujeme doplnit energii. Musíme se také najíst.“

„Zvláštní, že je Hedvika s dcerkou sama,“ pomyslela si. „Kde je otec Nelinky? Proč se o ně nestará? Kdyby se byla zhroutila někde jinde, mohla tam zemřít.“ Otrásla se hrůzou.

Za pár dní našly už Hedviku plnou sil. Smála se na dcerku i na Jasmínu: „Už je mi daleko líp. Asi mě brzy pustí domů.“

„Hlavně nespěchej. Musíš se úplně uzdravit. O Nelinku je dobře postaráno. Obě dívky si dobře rozumějí. V některých momentech vypadají jako dvojčata,“ smála se Jasmína.

Hedvika zbledla. Udělalo se jí slabo.

„Mám zavolat doktora?“ měla starost Jasmína.

„Nikoho nevolej, nic mi není,“ zklidňovala svou kamarádku. Hladila Nelinku po vláskách: „Nemohu se dočkat, až mě pustí a budeme spolu,“ políbila dceru na tvář.

„To ti věřím. Neumím si představit ani den bez svých dětí.“

Dny utíkaly a propuštění Hedviky z nemocnice se blížilo. Jasmínka už byla doma ze školy. Napsala domácí úkol, pak si začaly obě dívky hrát s panenkami. Už přišli i bráškové domů ze školy. Děti byly nějaké smutné. Asi na ně působilo počasí. Chybělo jim sluníčko.

Pořád pršelo. Hrály si doma, začínaly být protivné. Chtěly běhat venku, ale sluníčko nesvítilo, obloha pořád plakala.

Jasmína uložila děti do postýlek. Začala jim vyprávět pohádku, kterou si právě vymyslela.

„Bylo, nebylo, za devatero řekami a devatero horami žily v jedné rodině čtyři děti. Už několik dní velmi zlobily a sluníčko se na ně nechtělo dívat.“

„Ale mami, my přece nezlobíme,“ protestoval Petr.

„Tahle pohádka není o vás. Je o úplně jiných dětech,“ řekla matka.

„Teď neruš,“ napomenul ho Pavel. „Chceme poslouchat pohádku.“

„Jak už jsem řekla, protože děti zlobily, sluníčko se schovalo za husté mraky, které přivál vítr. Děti byly celé smutné. Nechtěly se smířit s tím, že je na světě pořád tak moc smutno. Už dokonce slibovaly, že budou hodné, jestli se sluníčko nad nimi slituje a vykoukne aspoň na chvíličku. Sluníčko jim nevěřilo. Pak nejmladší dívenka vykřikla: „Když nás sluníčko nemá rádo, pomůžou nám určitě hodné lesní víly!“ Věděla, že maminka zná všechny tajnosti lesa. Určitě zná některé víly, které mohou přivolat sluníčko zpátky. A měla pravdu. Víly mají skutečně tak velikou moc. Maminka poradila holčičce, jaké přání má vyslovit, aby ji víla zaslechla. Holčička dala do svého přání celou svou dětskou nevinnou dušičku. Řekla nahlas: „Přeju si, aby se vrátilo sluníčko a lidi zase měli dobrou náladu.“ Víla zaslechla vroucí opravdové přání a chtěla pomoci. Víly jsou totiž s venkovními živly v neustálém kontaktu, ale na takovou změnu musela svolat zvláštní setkání. Čím víc jich přijde, tím budou mít větší sílu a tím spíš mohou sluníčko navrátit na zemi. Někdy nastane zvláštní chvíle, kdy lesní víly tančí na paloučku. Pak skloní své hlavy až hluboko k zemi a prosí za všechny lidi. Za ty, kteří ztratili víru v lásku, nebo přestali věřit, že existuje spravedlnost. Také za zlobivé děti, aby zase dokázaly být hodné.

Potom přichází déšť. Je blahodárny pro rostliny. Je živou vodou pro všechny. Přináší vláhu, život, naději. Umyje celou zemi. Jen zcela výjimečně se stane, že takovou vílu někdo na vteřinu zahlédne. Všechny se pak urychleně skryjí. Zahalí se stříbrně trpytivou mlhou.

Pak říkáme: - To je dneska mlha. Dala by se krájet. –

Cítíme tajemno kolem sebe. Pokud víly nevyplašíme, po dešti začne svítit slunce. Přichází duha. Rozsvítí se na obloze a ukáže všem

cestu. Lidé se začínají usmívat. Ti, kteří jen na chvíli zbloudili, nebo na okamžik ztratili víru, jsou zase schopní zvednout hlavu.“

Děti se usmívaly a usnuly. Za jejich úsměv a klidný spánek by dala život.

Opojení

Vlnila se v rytmu hudby. Pomalu připlula k němu. Seděl v křesle. Nahnula svůdně své tělo nad něho. Rozepnul jí horní knoflíček na halence. Hbitě odplula a znovu tančila. Uměla neuvěřitelně kroutit boky. Byl vzrušený. Pro tohle sem chodil. Nikdo ho ještě nikdy tak krásně nedokázal nabudit.

Po chvíli opět dotančila k němu. Rozepnul další knoflíček. Rychle zajel rukou mezi ňadra. Její smyslný úsměv zářil. Přitom kroutila hlavou na znamení, že nehodlá nic uspěchat.

Byl nadšený.

Postupně jí rozepnul všechny knoflíčky na bílé blůzce. Ta z ní spadla, jako kdyby to byla druhá kůže, která musí okamžitě dolů.

Po krátkém svůdném tanečku mu strčila jednu nohu k rukám. Sundal jí přepychovou lodičku. Dotančila po špičkách doprostřed místnosti. Opřela nohu o desku stolu. Začala si pomalu rolovat punčochu. Byla dost daleko. Nedostal na ni. Jinak by nevydržel a krutě by ji ztrestal.

Jakmile sundala punčochu, držela oba konce v rukou a omotala mu ji kolem krku. Trošku zatáhla. Začal se dusit. Povolila jeden konec punčochy. Nechala mu ji na pospas.

Vztekle si ji odmotal z krku a zahodil do prostoru. Hbitě ji chytila za oba konce a protáhla si ji mezi nohama. Nemohl už vzrušení vydržet. Smála se a upustila punčochu na zem. Chvíli tančila v rytmu hudby. Pak opřela druhou nohu i s botou o jeho stehno. Lehce zaryla do jeho svalu ostrý vysoký podpatek. Byl překvapený, nezmohl se na pohyb. Svlékla botu, hodila ji po něm. Opřená o jeho nohu, poma-

lu soukala punčochu dolů. Opět ji uchopila za oba konce. Uhnul hlavou, aby ho nechytla do smyčky. Její smích ho rozpaloval. Tančila s punčochou, navlékla si ji na paži, hladila se s ní po celém těle. Pak uchopila její konec do zubů a pomaličku stahovala z ruky. Naklonila se k němu. Nevšimal si oblečení. Hltal ji očima. Chvíli tančila. Pak jednou rukou a pohozením hlavy rozpustila své nádherné světlé dlouhé vlasy.

Po chvíli se k němu přitočila zády. Chtěla rozepnout zip na sukni. Převezl ji, protože bleskově rozeplnul podprsenku. Nesouhlasně kroutila hlavou. Její smích zněl ve vzduchu. Nechala podprsenku sklouznout na zem. Její ňadra nádherně kroužila v rytmu hudby. Tolik toužil sevřít ji v náručí.

Náhle se předklonila, viděl jen úzký proužek kalhotek. Po chvíli tanečních kreací připlula k němu, vybídla ho, aby rozeplnul sukýnku. Udělal to. Nechtěl zkazit tu nádhernou atmosféru nabitou sexem.

Spustila sukni na zem. Vystoupila z ní elegantně jako dáma.

Přišla si pro něj. Začala mu rozeplínat košili. Sundala ji. Pak ho přiměla vstát. Rozepla kalhoty, svlékla mu je.

Už nevydržel. Sevřel ji pevně v náručí. Začal ji líbat po celém těle. Miloval ji až do vyčerpání. Zůstal s ní celou noc. Měl výdrž, byl ještě mladý.

Popíjeli, milovali se.

Pak spolu vstoupili do sprchy.

Byli příjemně unavení.

„Musím jít. Přijdu za týden. Jsi fajn.“ Vyndal z peněženky několik bankovek.

Přijala je bez zaváhání. Dostala víc, než obvykle.

„Dneska jsi byla zvlášť dobrá. Máš prémii,“ plácl ji po zadku.

„S tebou je fajn,“ políbila ho.

Vyšel ven. Přitáhl si límec, drobně pršelo. Nikde ani živáčka. „V pět ráno ještě všichni spí,“ pomyslel si. „Potřebuju pár hodin spánku. Kde jsou ty časy, kdy jsme to táhli několik dní,“ povzdychl.

Znovu se ohlédl.

Měl pocit, že ho někdo sleduje.

Přešel ulici.

Málem do něho vrazil. „Jé, kde se tady bereš? Tebe bych tu nečekal.“

Muž zvedl ruku, něco se v ní zalesklo.

Žena stojící na zastávce vzhledla k partnerovi: „Slyšel jsi to?“

„Co?“ zeptal se.

„Nějaký výkřik.“

„To se ti jen zdá. Nikdo tu není. Jen támhle opodál si povídají dva chlapi. Možná, že se hádají.“

Přijela tramvaj. Nastoupili.

Žena koukla oknem tramvaje, ale žádné lidi už nikde neviděla.

Kapitán

„Bartoš, slyším.“

„Tady centrála. Máme hlášenou mrtvolu u stadionu Bohemians.“

„Teď ráno? Možná nějaký fanoušek neunesl prohru. Vyjíždíme.“

„Mládeži, Atletko, Ait'áku, máme výjezd. Trošku se protáhneme. Jedeme na Bohemku.“

„Poprali se fotbalisti?“ zeptala se Atletka.

„Nevím, to musíme rozluštit.“

Sotva přijeli na místo, čekala je hlídka: „Pane kapitáne, hlásím, že se zde nachází mrtvý muž. Neznáme totožnost, nemá u sebe doklady. Vypadá na cizince.“

„Děkuji. Zaveďte nás k němu.“

„Rozkaz,“ zasalutoval.

„Nazdar Fanouši, co nám povíš?“ zeptal se kapitán patologa.

„Zatím nemohu nic říct. Jde o násilnou smrt. Někdo ho pěkně zřídil. Dvě smrtelná bodnutí do oblasti břicha a hrudníku. První ránu patrně nečekal, pak se zmožil jen na chabou obranu, jak naznačují jeho ruce. Je mrtvý asi tři hodiny. Určitě tady neleží od večerního zápasu.“

„Díky. Dáš mi brzy vědět?“

„Určitě, hned po pitvě.“

„Fajn. Ještě vydrž. Potřebuju fotky.“

„Už je mají.“

„Ještě chci detaily. Nejen jeho, ale i okolí. Podívej, něco pod ním uvízlo,“ prohlížel Bartoš jakýsi igelit, na kterém mrtvý ležel.

Zavolal fotografa: „Udělej mi všechny možné detaily. I ten igelit.“

„Kapitáne,“ ozval se fotograf, „mám stopu. Je tady nějaká hlína, patrně krtinec. Asi byla mokrá, pak ztuhla. V noci trochu přšelo. Zdá se, že přišel v dešti a hned přestalo. Jinak by se stopa mokrem zborčila. Na botě zůstaly stopy hlíny.“

Vlastík z laboratoře sundal mrtvému botu, vložil do sáčku. Pak odebral opatrně trochu hlíny z kupičky, aby neporušil stopu. Namíchal směs a vlil ji do stopy. Zaschlý odlitek vložil do dalšího sáčku. „Vypadá to, že přišel na tohle místo sám, ale v laborce budeme chytřejší,“ řekl Bartošovi.

„Vlastíku, zajisti ten igelit i s obsahem. Můžou na něm být otisky, však víš,“ připomněl kapitán.

„Jistě. Bez problémů,“ usmál se Vlastík.

„Hned, jakmile něco zjistíš, ozvi se.“

„Určitě, Pepo.“

„V igelitu je nějaká fotka,“ obrátil se Bartoš na fotografa. „Budu ji potřebovat zvětšit. Můžeš ji nafotit skrz ten sterilní igelitový sáček?“

„Zkusím to, ale bez záruky. Nebude moc ostrá. Snad to nějak vylepšíme.“

„Nevadí, zatím to stačí. Taky vyfot' detail obličeje mrtvého. Pošli je mým mladým do mobilů.“

„Posílám fotky,“ hlásil fotograf.

„Mládeži, rozeběhněte se po okolí, pátrejte, kdo někoho pozná, znáte to. Rozdělte si území, budete rychlejší.“

„Rozkaz, šéfe,“ řekli unisono.

Kapitán pozorně prohlédl okolí mrtvého. Brána na stadion vypadala jako zamčená. Při dotyku se však otevřela.

„Vlastíku, zkus ještě z téhle brány sejmout otisky. Možná sem opravdu oběť přišla sama. To by znamenalo, že ho zabili někde poblíž.“

„Fando, jak daleko mohl kráčet s tím bodným zraněním?“

„Daleko ne. Pár kroků,“ odpověděl patolog. „Je zázrak, že nepadl na místě. Asi mu nepřetřal aortu, jen nepatrně nařízl. Uvidím při pitvě.“

„Musíme hledat stopy před stadionem. Možná po útočnickovi něco zůstalo,“ upozornil Bartoš.

Za chvílku objevil laborant Vlastík odhozenou cigaretu: „Je jen trošku promočená, nemohla tu ležet celou noc. Déšť by ji zmáčel,“ vložil nález do sterilního sáčku. „Otisky, možná i sliny,“ usmál se na Bartoše.

„Myslím, že tady víc nezjistíme. Všechno mi hned hlaste.“

„Co máte?“ vybafl netrpělivě kapitán, jakmile se objevili mladí detektivové v kanceláři.

„Mám,“ řekli naráz.

„Dáma má přednost,“ usmál se Bartoš.

„No, mám jen výpověď vrchního z hospody U kozla. Prý tam byl ještě s jedním. A taky s tou holkou z fotky. Viděl ho, ale jen jednou. Toho druhého s holkou víckrát. Myslí si, že asi spolu chodí.“

„Výborně. Co jsi zjistil ty, Ait'áku?“

„Totéž svědectví vrchního z hospody U Blbouna. Jinak nikdo nic neviděl. Nikdo je nezná.“

„Dobře, sepište hlášení. Až budeme mít pořádné fotky, pozveme si je sem, podepíšou nám výpověď.“

„Mám ještě adresu jedné servírky, prý s tou holkou několikrát mluvila. Nebyla ani doma, ani na mobilu.“

„Musíš ji najít. Průběžně na tom pracuj, Atletko. Napište hlášení, jak a kde jste pátrali.“

Všichni se ponořili do práce.

Slunce

Druhý den ráno svítilo sluníčko. Libor měl dobrou náladu. V koupelně si slabě pohvizdoval, aby nevzbudil děti. Usmíval se při snídani na svou Jasmínu: „Dneska podepíšeme velký kontrakt, drž nám palce. Už máme vše dojednáno do detailů. Pozdravuj děti. Jestli vše půjde bez problémů, pojedeme o víkendu všichni někam na výlet. Vymysli, kam vyrazíme,“ políbil vroucně svou ženu a zmizel.

Dnes ani po pěkných děvčatech nekoukal. Byl spokojený, neboť vše probíhá, jak má.

Děti vyskočily z postýlek: „Mami, mami, venku svítí sluníčko! Vily pomohly!“ křičely nadšeně. S chutí snědly snídani, popadly aktovky a zmizely ve škole.

Za chvíli zazvonil zahradník.

Jasmína ho radostně přivítala: „Mám nějaké nápady, co se týče naší zahrady. O celkové úpravě zatím ne, ale zeleninová část bude opravdu dobrá. Počítám také se skleníkem. Ráda budu pečovat o zeleninu. Můžete mi doporučit nějakou literaturu? Ráda si načtu něco o pěstování rostlin. Tím nechci říct, že nebudeme potřebovat vaši odbornou péči. Určitě budu chtít, abyste se o naši zahradu staral průběžně. Tady máte klíč od domečku. Už vás nebudu zdržovat. Přeji vám hezký den.“

Odešla za svými povinnostmi. Nelinka si hrála, Jasmína jí při práci vysvětlovala: „V sobotu ráno pojedu s manželem na velký nákup. Je třeba nakoupit mouku, vajíčka, mléko, pro vás také nějaké dobrůtky. Copak ty máš ráda?“

„Já nevím, ale panenka má moc ráda zmrzlinu. Maminka říká, že po zmrzlině bych nastydla. Také, že pomeranče a banány jsou drahé. Jíme radši jablka.“

„Podíváme se, třeba budou mít nějaké dobré pomeranče, které nebudou tak drahé. Pak pojedeme na výlet. Byla jsi už na nějakém hradě? Na takovém, kde žili králové?“

„Takové hrady jsou jen v pohádkách. Nikdo se nemůže dostat jen tak snadno do pohádky.“

„Poblíž Prahy je takový hrad. Pojedeme na výlet naším autem. Bude pěkné jet na Karlštejn. Opravdu tam bydleli králové. Hlavně ten, co se jmenoval Karel. Až si prohlédneme hrad, zajdeme někam do restaurace na oběd. Někdy také pojedeme na výlet tramvají. V neděli půjdeme za tvou maminkou. Pak ji pan doktor pustí domů.“

„Ale mně se líbí u vás. Máte krásnou zahradu.“

„Tak víš co? Řeknu mamince, aby byla ještě pár u nás, než se úplně uzdraví.“

„To by bylo prima. Bude se jí u vás taky moc líbit!“

Jasmína se musela smát, jak nadšeně Nelinka vykřikla. Napadlo ji: „Musím už konečně říci Liborovi o Hedvice a Nelince. Vlastně ještě nic neví. Na výlet v sobotu nás prostě pojede víc.“

V pátek večer přišel Libor z práce tradičně velmi unavený. Jasmína už nemohla odkládat rozhovor o návštěvě. Uložila děti do postýlek, pak se vrátila do obývacího pokoje, kde manžel sledoval televizi.

Nalila oběma skleničku bílého vína: „Měl jsi těžký týden, je vidět, že jsi unavený.“

„Byla to docela fuška. Všechno běží jak na drátkách. Udrželi jsme klienta, smlouva je před podpisem. Doladili jsme všechny detaily.“

„To je moc dobře. Konečně přijde úleva.“

„Už aby to bylo. Nedá se pracovat dlouhodobě na dvě sta procent.“

„Chci ti říct, co se tady přihodilo před pár dny. U našich vrat stála nějaká mladá paní s holčičkou. Náhle se zhroutila k zemi. Vzala jsem ji k nám a zavolala záchranku. Operovali jí slepé střevo. Holčička je tady u nás, dokud bude její matka v nemocnici. Bylo mi jí líto. Malá je jmenuje Nelinka. Hned se s Jasmínkou skamarádily. Jsou skoro stejně staré. Vezmeme ji na výlet s sebou.“

„Na jaký výlet?“

„Zapomněl jsi?“

„Promiň, asi mi to vypadlo z hlavy.“

„Ani se nedivím, při tom náporu v práci.“

„Neboj, už brzy bude zase klid.“

„Snad se nezlobíš, že jsem té paní pomohla.“

„Myslím si, že bys měla být opatrnější. Někdo může i ublížit.“

„Tahle ne. Chtěla odejít. Dokonce řekla, že se spletla. Někoho asi hledala, ale nás ne.“

„Dobře, nechám to na tobě. Pokud by ti bylo cokoliv podezřelé, hned mi všechno řekni. Musíme naši rodinu chránit.“

„Samozřejmě. Dávám pozor, ale ta malá nikomu škodit nemůže.“

„Dobře. Vezmeme ji na výlet. Doufám, že jakmile mámu pustí z nemocnice, už o nich neuslyšíme,“ rozhodl Libor.

Rázem pustil celou záležitost z hlavy.

Bábovka

Maruš zazvonila u sousedky Božky, která ji pozvala na kávu a jako vždy na výbornou bábovku.

„Už jsem tady dlouho nebyla,“ řekla Maruš. „To víš, mám napilno. Nevěřila bys, co uklízím po lidech za svinčík. Ne, že bych chtěla šířit pomluvy, znáš mě. Nemám na to povahu.“

Zakousla se s chutí do bábovky.

„Představ si, pracuju u té Šedivé. Občas někoho pozve na kafičko. Jo, když už mluvíme o kafičku, ještě trošku bych si dala. Musím ti to dopovědět o té babě Šedivé. Tak ona si pozvala na návštěvu sousedku Laskavou, která není vůbec laskavá. To je ti tak protivná bába, žes takovou snad ještě neviděla. Má ostrý nos jako čarodějnice, jedovatýma očima šmejdí všude. No a ty dvě paničky si povídaly, teda řvaly na sebe, protože jsou obě nahluchlé.“

Rozhlédla se kolem, zda je nikdo nemůže slyšet.

„Dole v přízemí jsem slyšela, jak ta Šedivá vykládala, že naproti se dějí divné věci. Znenadání se tam objevil nějaký chlap. Pořád courá po zahradě, občas zmizí na celé dopoledne za domem. Copak tam dělá?“

„Nevím. Proč se mě ptáš?“

„Proč bych se tě ptala? Já v tom vidím čertovinu. Nechtěla bych být manželem té domácí paničky Jasmíny. Jo a představ si. Prý najednou mají o jedno dítě navíc. Možná unášejí děti. Není to divný?“

Chvilí pozorovala Božku.

„Povídaly si to nahoře v patře, ucucávaly tam griotku. Ty asi nemáš griotku? Škoda. No nevadí, nedá se nic dělat, ale na příště bys ji mohla koupit. Já sice nepiju, ale griotku od tebe bych neodmítla.“

Zamlaskala při představě, že pije griotku.

S náramnou chutí kousla do bábovky.

„Vezmu si ještě jeden kousek, když jinak nedáš. Minule mi řekla jedna bába, kde taky pracuju, že jim zmizelo kus štrůdlu. Copak já jím štrůdl? Ani mi nenabídlí. To je rodinka, aby člověk pohledal.“

Znovu ukousla velké sousto a dlouze zapila kávou.

„Copak jsi dneska vařila dobrého?“ šla k plotně a začala nadzvedávat pokličky. „Aha, gulášek. No, dobrý. To víš, dala bych si, ale fakt dneska nemám čas. Nepřemlouvej mě, příště si dám ráda. Nemusíš mě vyprovázet. Tak se měj.“

Cestou kroutila hlavou: „Kdepak, už to není ta stará Božka, jak ji pamatuju. Už se s ní nepovídá tak pěkně. Málem mě nepustila ke slovu.“

Snědla další kus bábovky, který si vzala na cestu. „Moc se jí nepovedla, je nějaká suchá,“ řekla nahlas. Hltavě spolykala zbytek. Zmizela v jednom z blízkých domů.

V kanceláři

„Bartoš, slyším.“

„Zdravím tě. Tady, laborka.“

„Nazdar Vlastíku, dneska potřebuju samé dobré zprávy. Co máš?“

„Jednu dobrou. DNA na cigaretě se zachovala.“

„Výborně,“ zajásal kapitán.

„No, až tak výborný to není. Patří totiž mrtvému. O pachateli nic nevíme.“

„Aha. To moc dobrá zpráva není.“

„Je mi líto.“

„Co mi řekneš k vražedné zbrani?“

„Poměrně tenký nůž, ne moc dlouhý, oboustranné ostří asi 8 centimetrů. Pokud ho najdeme, dokážeme, že je vražednou zbraní. Zůstala stopa po střence. Podle DNA oběti se jedná o Latinoameričana.“

„Pošli mi jeho otisky. Proženeme je databází. Přece jen něco. Moc toho však není,“ vzdychl.

Znovu zazvonil telefon.

„Bartoš,“ vykřikl kapitán.

„Nazdar Pepo, mám jen maličkost,“ řekl patolog.

„Poslouchám.“

„Určitě dle předpokladu vraždil profík. Obě rány byly vedeny přesně. Jedna přímo do srdce, druhá z milosti zasáhla aortu v dutině břišní. Skutečně udělal jen pár kroků. Kdyby útočník aortu přerízl, oběť by zůstala na místě. Byla by spousta krve. Určitě by cákla i na

pachatele. Takhle došlo hlavně k vnitřnímu krvácení. Vrah rozumí anatomii.“

„Chceš říct, že nám tu řádí profesionál?“

„Určitě.“

„Tos mě nepotěšil. Přesto díky.“

„Moment,“ vykřikla Atletka, zvedla ruku na znamení důležitého okamžiku. Oba kolegové zpozorněli.

„Dobrý den, paní Vopršálková, jsem moc ráda, že vás slyším.“

„Co ode mě potřebujete?“

„Tady kriminální policie, poručík Malá.“

„Pane bože, co jsem provedla?“

„Doufám, že nic. Sháníme vás kvůli svědectví.“

„Jakému? Nic nevím.“

„Máme fotku jedné ženy a muže. Potřebujeme vědět, jestli jste je už někdy viděla.“

„Aha. No, podívat se můžu,“ řekla váhavě.

„Buďte bez obav. Nic vám nehrozí.“

„To doufám.“

„Můžete ještě dnes přijít k nám na oddělení?“

„Nevím. V kolik?“

„Jak budete moct?“

„Musela bych hned.“

„Výborně.“ Nadiktovala jí adresu.

Za chvíli volal vrátný: „Poručík Malá má na vrátnici návštěvu.“

Atletka odběhla. Za chvíli přišla s mladou fešandou.

„Moji kolegové, kapitán Bartoš, podporučík Brumla. Posad'te se.“

Oba detektivové se s příchozí pozdravili.

„Ukážu vám fotku ženy a muže. V klidu si ji prohlédněte,“ podala jí fotografii.

„Jasně, tu holku znám. Teda, párkrát jsem s ní hodila řeč, když na někoho čekala. Jednou tam byla s tímhle chlápkem. Většinou přišla s jiným. Taky takový týpek. Cizinec.“

„Co mi ještě o nich můžete říct?“

„No, moc toho nevím. Občas k nám přišla s kámoškou. Myslím, že jí říkala Maruš, asi spolužačky. Jednou se mi zdálo, že je sjetá. Ptala jsem se šéfa, jestli mám zavolat policajty. Chtěl, abych ještě počkala, jak se situace vyvine. Pak odplula pryč.“

„Znáte příjmení té Maruš?“

„To opravdu nevím.“

„Jak se jmenuje žena na fotce?“

„Jo, to je Helča.“

„Jak dál?“

„Nevím. Něco jako Smutná, nebo Zvadlá. Už to mám, Neveselá. Jasně, její jméno je Helča Neveselá.“

„Nevíte, kde bydlí?“

„Snad někde na Praze 5, asi na Újezdě, nebo kde. Víc vážně nevím.“

„Ještě mi řekněte, jak vypadá její přítel?“

„Jako by tomuhle z oka vypadl. Ale nemá ten rozseknutý ret. Sice to skrývá knírem, ale fousy mu v tom místě rostou proti sobě, víte, co myslím?“

„Ano, rozumím. Myslíte, že jsou si podobní jako cizinci? Třeba jako Čiňani, kteří se nám zdají podobní?“

„To taky, ale hlavně si jsou opravdu hodně podobní. Skoro jako bráchové.“

„To je zajímavé. Máte výborný postřeh,“ pochválila ji Atletka.

„Jo, v naší branži se člověk musí umět orientovat. Když vám chce zdrhnout zákazník, musíte vědět, který to byl a kolik utratil. Jinak bychom přišli na buben raz dva.“

„Nevíte, jak se jmenuje?“

„Kterej jako?“

„Oba.“

„No, ten se zaječím pyskem je Miguel, nebo tak nějak.“

„Příjmení asi nevíte?“

„Ne.“

„Co ten druhý?“

„Asi Antonio. Víím, že mu říkala Tondo. Ze začátku na to vůbec neslyšel. Dlouze mu lámanou angličtinou vysvětlovala, že je to česky Antonín neboli Antonio. On původně trval na Antoniovi. Pak mu to asi bylo jedno, protože mu vždycky říkala Tondo.“

„Výborně. Sepíšeme to. Podepíšete protokol.“

Ait'ák si ji už chvíli prohlížel. Odměnila ho zářivým úsměvem.

„Někdy přijďte k Blbounovi. Je tam hezky. Hraje příjemná tichá hudba. Chodí tam samá lepší společnost,“ mrkla na Ait'áka.

„Možná se tam objevíme dřív, než byste čekala,“ pronesl vážně kapitán.

Servírka přestala koketovat s podporučíkem. Podepsala protokol. Byla ráda, že je venku: „Teda, mladý jsou docela fajn, ale ten starší, z něj jde strach. Nedělala bych tam, ani kdyby mě zlatem plátili.“

„Šéfe, moc toho nemáme. Nějakou Maruš, ženskou jménem Helča Neveselá a Antonia zvaného Tonda, který z oka vypadl našemu mrtvému Miguelovi.“

„Výborně,“ prohodil kapitán. „Ait'áku, vyhledej všechny Heleny Neveselé a jejich kamarádky jménem Maruš.“

„Rozkaz, šéfe,“ řekl Ait'ák.

„Atletko, skoč do laborcky, zjisti všechno kolem stopy, co se našla na místě u mrtvého. Neberou telefon. Asi mají poruchu.“

„Už letím, šéfe,“ zahlásila a byla pryč.